

Stále více zemí má zájem o členství v BRICS

Kdo bude nakonec v rámci celého světa tím odtrženým? Kdo bude tím vyloučeným? Nyní se zdá, že zejména Evropa, kterou svojí politikou táhne do bažin nejen EU, ale i USA, vždy těžící ze slabé Evropy.

Zbytek světa se již brzy bude dívat na Evropu s opovržením nebo soucitem. Deindustrializace je v plném běhu, část podniků jde do USA a část právě do zemí BRICS, zejména do Číny. Levné energie a někde i různé pobídky jsou tím, co odvádí již každý měsíc více a více evropských firem, které se stávají konkurenceneschopnými, pryč ze starého kontinentu.

Západ již zcela ztrácí svoji hegemonii a zdá se, že světu bude v příštích desetiletích dominovat rostoucí uskupení zemí BRICS.

Eurasie bude mnohem větší, když se další země seřadí, aby se připojily k BRICS a SCO vedeným Čínou a Ruskem, na úkor Západu

Začněme příběhem o obchodu Global South mezi dvěma členy Shanghai Cooperation Organization (SCO). Středem pozornosti je již nechvalně známý dron Shahed-136 – neboli Geranium-2, jak je známý v Rusku: AK-47 postmoderní letecké války.

V dalším typicky ironickém záchvatu hysterie USA obvinily Teherán z vyzbrojování ruských sil. Jak pro Teherán, tak pro Moskvu je levný a extrémně účinný dron, který byl použit na ukrajinském bojišti, státním tajemstvím: jeho použití vyvolalo silná odmítnutí z obou stran. Nezáleží na tom, zda se jedná o drony íránské výroby nebo zda byl design zakoupen a výroba probíhá v Rusku (realistická varianta).

Záznamy ukazují, že USA maximálně vyzbrojují Ukrajinu proti Rusku. Impérium je de facto účastníkem války prostřednictvím řady „poradců“, trenérů, žoldáků, těžkých zbraní, munice, satelitního zpravodajství a elektronického boje. A přesto západní představitelé přísahají, že nejsou zapojeni do války.

Vítejte u dalšího názorného příkladu „mezinárodního řádu založeného na pravidlech“ v praxi. O tom, která pravidla platí a kdy, rozhoduje vždy hegemon. Každý, kdo se mu postaví, je nepřítelem „svobody“, „demokracie“ nebo jakékoli jiné fráze a měl by – co jiného – být potrestán svévolnými sankcemi.

V případě sankcionovaného Íránu byl výsledek předvídatelný po celá desetiletí, další kolo sankcí. To je jedno. Rozhodující je, že podle Sboru islámských revolučních gard (IRGC) se nejméně 22 států – a stále přibývají další – staví do fronty, aby se připojily k novému uskupení.

Dokonce i hlava islámské revoluce, ajatolláh Alí Chameneí, se šťastně připojil a poznamenal, že Shahed-136 není Photoshop.

Závod do BRICS+

To, co nový balíček sankcí proti Íránu skutečně „dosáhl“, je další rána pro stále problematičtější podpis obnovené jaderné dohody ve Vídni. Více íránské ropy na trhu by ve skutečnosti zmírnilo dilema Washingtonu po nedávném epickém odmítnutí OPEC+.

Zůstává však kategorický imperativ. Iranofobie – stejně jako rusofobie – je pro Straussovcy/neocony, kteří mají na starosti zahraniční politiku USA a její evropské vazaly, neustále všudypřítomná.

Máme tu tedy další nepřátelskou eskalaci vztahů mezi Íránem a USA a Íránem a EU, protože nevolená junta v Bruselu sankcionovala také výrobce Shahed Aviation Industries a tři íránské generály.

Srovnajte to s osudem tureckého bezpilotního letounu Bayraktar TB2, který na bitevním poli selhal.

Kyjev se snažil přesvědčit Turky, aby využili zbrojovku Motor Sich na Ukrajině nebo založili novou společnost v Zakarpatí/Lvově na stavbu Bayraktarů. Čtyřiaosmdesátiletý oligarcha a prezident Motor Sich Vjačeslav Boguzlajev byl obviněn z velezrady kvůli svým vazbám na Rusko a mohl by být vyměněn za ukrajinské válečné zajatce.

Dohoda nakonec selhala kvůli mimořádnému nadšení Ankary zřídit v Turecku nový plynárenský uzel – šlo o osobní návrh ruského prezidenta Vladimira Putina jeho tureckému protějšku Recepu Tayyipovi Erdoganovi.

A to nás přivádí k rostoucí vzájemné závislosti mezi BRICS a devítičlennou SCO, se kterou je tento případ rusko-íránského vojenského obchodu neoddelitelný.

Čínsko-ruská SCO je pan-euroasijská instituce původně zaměřená na boj proti terorismu, ale nyní se stále více zaměřuje na geoeconomickou a geopolitickou spolupráci. BRICS, vedená trojicí Rusko, Indie a Čína, se geoeconomicky a geopoliticky protne s agendou SCO a rozšíří ji na Afriku, Latinskou Ameriku i mimo ni: to je koncept BRICS+, jak je uvedeno v nedávné zprávě Valdajského klubu. Tento koncept byl podrobně analyzován a plně přijat strategickým partnerstvím mezi Ruskem a Čínou.

Zpráva zvažuje klady a zápory tří scénářů ovlivňujících potenciální budoucí kandidáty BRICS+:

Za první, země, které Peking pozval k účasti na summitu BRICS v roce 2017 (Egypt, Keňa, Mexiko, Thajsko, Tádžikistán).

Za druhé: Země, které se zúčastnily zasedání ministrů zahraničí BRICS v květnu tohoto roku (Egypt, Argentina, Indonésie, Kazachstán, Nigérie, Spojené arabské emiráty, Senegal, Thajsko).

Za třetí, hlavní země G-20 (Argentina, Indonésie, Mexiko, Saúdská Arábie, Turecko).

A pak je tu Írán, který již projevil zájem o vstup do BRICS.

Jihoafriický prezident Cyril Ramaphosa nedávno potvrdil, že „několik zemí“ má zájem o připojení k BRICS. Včetně významného západoasijského hráče: Saúdské Arábie.

Přitom před pouhými třemi lety, za vlády bývalého amerického prezidenta Donalda Trumpa, byl korunní princ Muhammad bin Salmán (MbS) – faktický vládce království – odhodlán vstoupit do jakési arabské NATO jako privilegovaný imperátor a spojenec.

Diplomatické zdroje potvrzují, že den po stažení USA z Afghánistánu zahájili vyslanci MbS seriózní jednání s Moskvou a Pekingem.

Za předpokladu, že země BRICS schválí kandidaturu Rijádu v roce 2023 s požadovaným konsensem, je těžké si představit, jaké by to pro petrodolar mělo otřesné důsledky. Zároveň je důležité nepodceňovat schopnost tvůrců zahraniční politiky USA vytvářet chaos.

Jediný důvod, proč Washington toleruje rijádský režim, je petrodolar. Saúdům nelze dovolit, aby prováděli nezávislou, skutečně suverénní zahraniční politiku. Pokud se tak stane, geopolitické přeskupení se bude týkat nejen Saúdské Arábie, ale celého Perského zálivu.

Ale to se nyní stává stále pravděpodobnějším, když OPEC+ de facto nastoupil cestu BRICS/SCO vedenou Ruskem a Čínou – což lze interpretovat jako „měkkou“ preambuli ke konci petrodolaru.

Trio Rijád-Teherán-Ankara

Ještě před Saúdskou Arábií projevil zájem o vstup do BRICS Írán. Podle diplomatických zdrojů v Perském zálivu jsou již aktivní na poněkud utajeném kanálu přes Irák, aby vzali věci do svých rukou. Turecko bude brzy následovat – určitě v BRICS a možná i v SCO, kde má Ankara v současnosti status velmi zainteresovaného pozorovatele.

Nyní si představte, že tato trojice – Rijád, Teherán, Ankara – bude úzce spolupracovat s Ruskem, Indií, Čínou (vlastním jádrem BRICS) a nakonec se SCO, jehož jedinou západoasijskou členskou zemí se stal Írán.

Strategická rána Impériu bude zřejmá. Diskuse vedoucí k BRICS+ se zaměřují na obtížnou cestu ke světové měně kryté komoditami, která dokáže obejít hegemonii amerického dolaru.

Několik vzájemně souvisejících kroků ukazuje na rostoucí symbiózu mezi BRICS+ a SCO. Členské státy SCO se již dohodly na plánu postupného zvyšování obchodu v národních měnách při vzájemném vypořádání.

Státní banka Indie – hlavní věřitel země – otevírá speciální účty v rupiích pro obchodování s Ruskem.

Ruský zemní plyn pro Turecko se platí z 25 procent v rublech a tureckých lirách spolu s 25procentní slevou, kterou si Erdoğan osobně vyžádal od Putina.

Ruská banka VTB zavedla převody peněz do Číny v jüanech, čímž obešla SWIFT, zatímco Sberbank začala půjčovat peníze v jüanech. Ruský energetický gigant Gazprom se dohodl s Čínou, že platby za dodávky plynu by měly být prováděny rovným dílem v rublech a jüanech.

Írán a Rusko sjednocují své bankovní systémy pro obchodování s rublem/rijálem.

Egyptská centrální banka chce spustit index pro libru – napříč skupinou měn plus zlato – s cílem oddělit národní měnu od amerického dolaru.

A pak je tu sága TurkStream.

Ankara se léta snažila prosadit se jako privilegovaný východozápadní plynárenský uzel. Poté, co byly plynovody Nord Stream sabotovány, Putin nabídl Turecku, aby prostřednictvím takového uzlu zvýšilo dodávky ruského plynu do EU. Turecké ministerstvo energetiky uvedlo, že Ankara a Moskva již v zásadě dosáhly dohody.

V praxi to znamená, že Turecko kontroluje tok plynu do Evropy nejen z Ruska, ale také z Ázerbájdžánu a velké části západní Asie, možná i Íránu, a také z Libye v severovýchodní Africe. Síť by mohly doplnit terminály LNG v Egyptě, Řecku a samotném Turecku.

Ruský plyn je přepravován ropovody TurkStream a Blue Stream. Celková kapacita ruských ropovodů je 39 miliard metrů krychlových ročně.

Mapa trasy ruského plynu přes Turecko

TurkStream byl původně plánován jako čtyřprůdý plynovod s nominální kapacitou 63 milionů metrů krychlových ročně. Doposud byly vybudovány pouze dva prameny s celkovou kapacitou 31,5 miliardy metrů krychlových.

Teoreticky je tedy rozšíření více než proveditelné – s veškerým vybavením ruské výroby. Problémem je opět pokládka potrubí. Potřebné lodě patří švýcarské Allseas Group – a Švýcarsko je součástí sankční mánie. Ruské lodě byly rozmístěny v Baltském moři, aby dokončily výstavbu Nord Stream 2. Pro rozšíření TurkStreamu by však museli operovat mnohem hlouběji v moři.

TurkStream nebude schopen plně nahradit Nord Stream, protože přepravuje mnohem menší objemy. Výhodou pro Rusko je, že nebude vytlačeno z trhu EU. Podle všeho by Gazprom provedl významné investice do rozšíření pouze tehdy, pokud by existovaly jasné záruky bezpečnosti linky. Nevýhoda je také v tom, že expanze by přepravila plyn i od konkurentů Ruska.

Ať se stane cokoli, faktem zůstává, že Anglosasové mají v Turecku stále velký vliv – a například BP, Exxon Mobil a Shell jsou aktéry prakticky všech projektů těžby ropy v západní Asii. Určitě by tedy zasahovali do fungování tureckého plynového uzlu a také do určování ceny plynu. Moskva musí zvážit všechny tyto proměnné, než se zaváže k takovému projektu...

Ohodnoťte tento příspěvek!

■ [Celkem: 8 Průměrně: 5]